

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2022, č. j.: OAM-369/ZA-ZA11-D02-R2-2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2022, č. j.: OAM-369/ZA-ZA11-D02-R2-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2022, č. j.: OAM-369/ZA-ZA11-D02-R2-2022, jímž byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Polská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný závazným právním názorem Městského soudu v Praze neřídil zcela, rozhodnutí opět trpí vadami nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti; porušena byla elementární ustanovení správního řízení stejně jako ustanovení čl. 3 odst. 2 a čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, je rozporuplné a vnitřně nekonzistentní, není vůbec zřejmé, proč bylo Polsko shledáno příslušnou zemí. Žalovaný též neprovedl řádné a přezkoumatelné vyhodnocení státu příslušného k posouzení žádosti se zřetelem k čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení, stejně tak nepřihlédl k materiálům, na něž bylo poukázáno v předchozí žalobě, jež naznačují existenci systémových nedostatků v polském azylovém řízení.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné, státem příslušným k posouzení podané žádosti je Polsko, podání žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku žalovaný připouští, odůvodnění na s. 5 napadeného rozhodnutí představuje dostatečnou oporu pro stanovený postup a vyvozené závěry, byl zjištěn stav věci, napadené rozhodnutí není rozporuplné ani nepřezkoumatelné, již v odpovědi polské strany ze dne 28. 4. 2022 je zmíněn čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení, příslušný stát byl určen správně, systémovým nedostatkům v polském azylovém řízení se věnovala potřebná pozornost, skutkový stav byl náležitě zjištěn, bylo na žalobci, který se mohl s podklady seznámit, aby navrhl jejich doplnění. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci bylo Polskou republikou vydáno dne 2. 9. 2020 vízum platné ode dne 4. 9. 2020 do dne 3. 9. 2021 (cestovní doklad žalobce). O mezinárodní ochranu předtím žádal pouze roku 2021 v Maďarsku (poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 4. 2022).
6. Polsko akceptovalo žádost České republiky o přijetí žalobce zpět v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení s ohledem na čl. 12 odst. 2 téhož nařízení (odpověď Polské republiky na žádost o přijetí zpět doručená žalovanému dne 28. 4. 2022).
7. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 7. 2022, č. j.: OAM-369/ZA-ZA11-D02-2022, byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu shledána nepřípustnou žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Polská republika. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.

8. Rozsudkem ze dne 26. 9. 2022, č. j.: 4 Az 25/2022 – 26, Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2022 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že z rozhodnutí není vůbec jasné, z čeho je dovozena příslušnost Polska, žalovaný se nezabýval údaji o držení polského dlouhodobého víza žalobcem a žádostí o mezinárodní ochranu v Maďarsku ani datem jejího podání, což je ale klíčovým údajem pro určení příslušného státu, rozhodnutí shledal nezákonným i stran zjištění systémových nedostatků v polském azylovém řízení; žalovaného zavázal, aby v novém řízení zjistil, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku, vyhodnotil s ohledem na ustanovení čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení, který stát je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a zabýval se materiály, na něž žalobce poukázal v žalobě a které dle něj mají svědčit o systémových nedostacích v polském azylovém řízení, dojde-li k závěru o příslušnosti Polska.
9. V dalším řízení žalovaný zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku dne 6. 8. 2021, dne 13. 8. 2021 byla podána žádost o převzetí dle Dublinského nařízení a dne 18. 8. 2021 ji Polsko akceptovalo, dne 7. 2. 2022 Maďarsko informovalo o žalobcově uvěznění, čímž byla prodloužena lhůta pro předání žalobce do 18. 8. 2022 (odpověď Polské republiky na žádost o sdělení informací doručená žalovanému dne 4. 11. 2022).
10. Dne 18. 11. 2022 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí, dle protokolu o úkonu žalovaný ohledně systémových nedostatků v Polsku vycházel pouze z Informace OAMP ze dne 13. 6. 2022.
11. Dále žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s.
14. Podle ust. čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*
15. Podle ust. čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení *členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
16. Podle ust. čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.*

července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

17. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.*
18. Na prvním místě je třeba dát za pravdu žalobcovu závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Na jednu stranu není řádně odůvodněno, proč by mělo být k žádosti o mezinárodní ochranu příslušné Polsko; žalovaný neuvádí žádná konkrétní ustanovení, na jejichž základě seznal polskou příslušnost, ani své závěry nikterak nevysvětluje ve vztahu k Dublinskému nařízení, samotný dostatek zkušeností s určováním příslušného státu neobstojí, nýbrž je třeba uvedený potenciál přetavit do přezkoumatelného rozhodnutí, což se žalovanému nezdařilo; soud za žalovaného nemůže domýšlet skutkové a právní úvahy, zda a proč je k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu příslušné právě Polsko, napadené rozhodnutí však takové úvahy, jejichž logickým vyústěním je závěr o polské příslušnosti, neobsahuje. Na stranu druhou je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i s ohledem na svou nekonzistentnost a rozpornost; žalovaný v napadeném rozhodnutí nejdříve vylučuje možnost použití jednotlivých kritérií pro určení příslušného státu, poté parafrázuje zbytkové kritérium dle čl. 3 odst. 2 první pododstavec Dublinského nařízení o příslušnosti státu, kde byla podána první žádost o mezinárodní ochranu (tj. u žalobce Maďarsko), pokud se kritéria ukáží být v konkrétním případě neaplikovatelná, následně ale zčistajasna začne hovořit o příslušnosti Polska, v němž žalobce žádost o mezinárodní ochranu vůbec nepodal, napadené rozhodnutí je tudíž v tomto ohledu nesrozumitelné.
19. Ze strany žalovaného tím nedošlo jen k nepřezkoumatelnosti, ale též k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Důvodem je nerespektování závazného právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku městského soudu ze dne 26. 9. 2022, č. j.: 4 Az 25/2022 – 26, podle nějž měl žalovaný přezkoumatelně a s ohledem na ustanovení čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení vyhodnotit, který stát je příslušný k posouzení žalobcovy azylové žádosti.
20. Soud si povšiml, že ve vyjádření k nynější žalobě žalovaný hovoří o čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení, avšak z hlediska soudního přezkumu je zásadní, co bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, v němž je kritérium dle čl. 12 označeno za neaplikovatelné v žalobcově případě. Závazný právní názor soudu musí být respektován v novém rozhodnutí, jeho nedodržení ve správním řízení nelze zhojit až vyjádřením k žalobě. K totožnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v právní větě k rozsudku ze dne 18. 9. 2003, č. j.: 1 A 629/2002 – 25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS: „*Správní orgán je při novém rozhodování po zrušení původního rozhodnutí vázán právním názorem, který byl vysloven jako důvod kasace (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Je proto povinen nové rozhodnutí řádně odůvodnit. Nestací, uvede-li správní orgán důvody rozhodnutí až ve svém vyjádření k žalobě.*“
21. Závazný právní názor soudu nebyl respektován i v dalším aspektu. Žalovaný byl na jeho základě povinen se v novém řízení zabývat materiály, které žalobce navrhl v rámci původní žaloby k zhodnocení existence systémových nedostatků v polském azylovém řízení, avšak neučinil tak a závazný právní názor v daném ohledu zcela ignoroval. Uvedené podklady si neopatřil a nikde je v průběhu řízení ani napadeném rozhodnutí nezmínil. Zákonný požadavek respektovat názor soudu netížil pouze žalobce, jak se snaží naznačovat

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalovaný ve svém vyjádření, ale povinnost opatřit si žalobcem navrhované podklady byla uložena přímo žalovanému, který již k jejímu splnění nepotřeboval od žalobce jakýkoliv podnět. Taktéž daný aspekt nerespektování závazného právního názoru představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

22. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, jelikož v příslušné lhůtě rozhodl o věci samé.
23. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
24. V novém řízení bude žalovaný postupovat tak, jak měl již na základě rozsudku městského soudu ze dne 26. 9. 2022, č. j.: 4 Az 25/2022 – 26, tj. shledá-li žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu nadále nepřijatelnou pro svou nepřijatelnost, řádně a se zřetelem k ustanovení čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení vyhodnotí, který stát je příslušný k žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu, dospěje-li k závěru o příslušnosti Polské republiky, bude se zabývat materiály, na které žalobce poukázal v původní žalobě, a posoudí je ve vztahu k možným systémovým nedostatkům v polském azylovém řízení.
25. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobci náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. února 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.